

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

Προσφυγή της 13ης Σεπτεμβρίου 2005 — Ott κ.λπ. κατά Επιτροπής**(Υπόθεση T-349/05)**

(2005/C 315/22)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγοντες: Martial Ott (Oberanven, Λουξεμβούργο), Fernando Lopez Tola (Λουξεμβούργο, Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου), Francis Weiler (Itzig, Λουξεμβούργο) [Εκπρόσωποι: G. Βουνιέου, F. Frabetti, δικηγόροι]

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα των προσφευγόντων

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τον πίνακα των προαχθέντων κατά την περίοδο προαγωγών 2004 (¹) υπαλλήλων, καθόσον στον πίνακα αυτόν δεν περιλαμβάνονται τα ονόματα των προσφευγόντων, καθώς και, παρεμπιπτόντως, τις προπαρασκευαστικές της αποφάσεως αυτής πράξεις·
- επικουρικός, να ακυρώσει την απονομή μορίων προαγωγής για την περίοδο προαγωγών 2004, ιδίως κατόπιν των συστάσεων των επιτροπών προαγωγών·
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα .

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Οι λόγοι ακυρώσεως τους οποίους προβάλλουν οι προσφεύγοντες συμπίπτουν με τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγοντες στην υπόθεση T-327/05.

(¹) Πίνακας δημοσιευθείς στις διοικητικές ανακοινώσεις αριθ. 130 της 30ής Νοεμβρίου 2004.

Προσφυγή ασκηθείσα στις 19 Σεπτεμβρίου 2005 — TF1 κατά Επιτροπής**(Υπόθεση T-354/05)**

(2005/C 315/23)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Télévision française 1 SA (Βουλόνη, Γαλλία) (εκπρόσωποι: J.-P. Hordies, C. Smits, δικηγόροι)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

- να ακυρωθεί η απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 20 Απριλίου 2005, σχετικά με το καθεστώς του τέλους υπέρ της France Télévision,
- να αποφασιστεί κατά νόμο ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Με την παρούσα προσφυγή, η Télévision française 1 ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 20 Απριλίου 2005, με την οποία η τελευταία κήρυξε συμβατή προς την κοινή αγορά, βάσει του άρθρου 86, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ, το καθεστώς του τέλους υπέρ της France Télévision που έχουν θεσπίσει οι γαλλικές αρχές.

Η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνται, κατ' ουσίαν:

- από ανεπαρκή αιτιολογία της αποφάσεως,
- από μη σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας· η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν της έταξε προθεσμία προκειμένου να υποβάλει τις παρατηρήσεις της, ιδίως σχετικά με τη σκοπιμότητα και το περιεχόμενο των δεσμεύσεων που έχει αναλάβει το Γαλλικό κράτος, στο πλαίσιο της διαδικασίας εξετάσεως της επίμαχης ενισχύσεως, τούτο δε παρά την ύπαρξη διαλόγου και των προηγούμενων επαφών μεταξύ της προσφεύγουσας και της Επιτροπής,
- από το ανεπαρκές περιεχόμενο των δεσμεύσεων του Γαλλικού κράτους· κατά την προσφεύγουσα, οι προταθείσες δεσμεύσεις δεν μπορούν να εγγυηθούν το συμβατό του γαλλικού συστήματος τελών με τους κοινοτικούς κανόνες που εφαρμόζονται στις κρατικές ενισχύσεις, ιδίως τον κανόνα της αναλογικότητας της χρηματοδοτήσεως της δημόσιας υπηρεσίας και την υποχρέωση διαφάνειας κατά τη χρησιμοποίηση του δημοσίου χρήματος,
- από καταστρατήγηση της διαδικασίας· η προσφεύγουσα επικρίνει τη συμπεριφορά της καθής η οποία φαίνεται να μεταθέτει στις εθνικές αρχές την υποχρέωση εκτιμήσεως αν ένα κρατικό μέτρο στήριξης συνιστά ενίσχυση κατά την έννοια του κοινοτικού δικαίου, ενώ ο έλεγχος αυτός εμπίπτει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής,
- από πλάνη περί το δίκαιο ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 86, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ, στην περίπτωση ενισχύσεως που προκύπτει από υπεραντισταθμισμό του κόστους των υποχρεώσεων δημοσίας υπηρεσίας. Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ερμηνεία που έδωσε η Επιτροπή στη νομολογία Altmark (¹) και την εφαρμογή της στη συγκεκριμένη περίπτωση. Ισχυρίζεται ότι η καθής πλανήθηκε περί το δίκαιο ερευνώντας αν ένα κρατικό μέσο αντισταθμίσεως του κόστους της δημόσιας υπηρεσίας μπορούσε να δικαιολογηθεί βάσει του άρθρου 86, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ, ενώ η Επιτροπή είχε η ίδια διαπιστώσει ότι το εν λόγω μέτρο δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που τέθηκαν με την απόφαση Altmark.

(¹) Απόφαση της 24ης Ιουλίου 2003, C-280/00, Συλλογή 2003, σ. I-7747.